

фенеромразецъ, и счита фанариотитѣ като неизлѣчимъ ракъ, противъ който нѣмало друго срѣдство, освенъ рѣзане съ ножъ.

Болната страна на казанитѣ училища, която той сетне оценилъ, била, че тѣ *елинизиратъ българскитѣ младежи*. За това нѣщо Селимински съ болка разказва на много мѣста въ своитѣ спомени, и то съ много силни думи и изрази, по които ние добре преценяваме неговитѣ народностни страдания. „Еснафскитѣ, търговскитѣ и политическитѣ интереси, каже той, въ края на XVIII и началото на XIX в. принудиха нашитѣ заможни българи да подирятъ по-високо свѣтско и научно образование за своитѣ синове. Повлияни за това отъ съгражданитѣ и съдружницитѣ си гърци, тѣ проводиха децата си въ прочутитѣ тогава частни елински училища и приеха за учители и възпитатели елинитѣ. Още съ приемане на новитѣ ученици, безъ питане и огледъ на желанието имъ, гръцкитѣ учители прекръщаваха тѣхното и бащиното имъ име отъ български на гръцки, и тогава ги записваха. Напримѣръ, вмѣсто Иванъ млѣкарчето тѣ записваха Иоанисъ Суцосъ; вмѣсто Сребрю — Аргиросъ; вмѣсто Стоянъ — Евстатиосъ; Димитъръ стана Димитраки, Стефанъ — Стефанаки; Борисъ — Богориди; вмѣсто Добри — Агатосъ. Д-ръ Селимински, както знаемъ, билъ кръстенъ Йорданъ.

— „Какъ ти е името? Запиталъ учителятъ.

— Йорданъ, отговорилъ момъкътъ.

— Охи, (не), отвърналъ учителятъ. Това име не е хубаво. Ти ще се наричашъ *Иоанисъ Георгиосъ Селимниотисъ* (сир. Иванъ Георгиевъ Сливенски).

Подиръ записването учителятъ започвалъ живо да работи надъ чувствата и самосъзнанието на младежитѣ. Споредъ д-ръ Селимински, гръцкитѣ учители казвали: подъ властѣта на мусулманитѣ живѣятъ *православни християни*, които споредъ мѣстото, занаята и родоветѣ си носятъ различни имена: ромеи, вулгари, сърби, власи, арнаути. Отъ всички тия християни най-развити, издигнати, учени и богати били елинитѣ. Тѣ сж граждани, търговци, банкери, лѣкари, адвокати, сждии; останалитѣ християни сж неграмотни, прости, недоуѣлани, годни за тежка работа и прислужници (аргати). За да